

Publicerad 2013-08-26 21:50 av pang
dogmadagarna

jag kör på motorvägen
utspridda djur ligger längs vägrenen
jag kan inte se vad de ska föreställa
jag märker att jag stannar bilen
kliver ur
lägger handen på en överkörd grävling
det mörkrosa köttet
jag känner mig hemma här

//

bilarna rusar förbi utanför mitt fönster
mina läppar är tunga
dagen är ett olöst korsord
jag vet inte var jag ska börja
om jag ska börja

tiden skapar konturer
munstycket på duschen, alla hål däri

den rumsrena kroppen ger ett löfte
om en bildad framtid

innehållet är hittills okänt

//

fyller kroppen med ljus
som hålls ner
från himlen
i en kanna
som någon håller

som inte är jag

//

frihetsmekanismen

harljuden

mina tunga, tvinnade läppar

det går månader av spilltid

allt jag glömt kommer tillbaka

jag kan minnas de blå mornarna

vandringslåga

eftertanken

när alla ljus är uppkörda

i kropparna

som vore vi de behövande

//

morgonen efter är jag

vakad över

någon håller sin kropps massa

över min

jag kan inte känna gränserna

någon trycker sig in

det strålar i underlivet

en önskan om att vara annorlunda

//

mahognyläppar
mina svarta handskar
passar till allt

jag är instängd i nuet

nuet är en puppa

det finns små hål
där luften kommer in
men mörkret sveper sig om mig
som en förbannelse

//

jag måste vakna
det säger alla

de rycker i mina handleder, vrister
de vill att jag ska tala till dem
men jag vet inte hur man gör

ordens trubbiga kanter
det menlösa i försöken

mitt håglösa bröst
kalla mig

//

dundrande framtidsmonument
in ska jag stiga

de blekgula kropparna ser på

jag är modig

i nya kläder

sömmarna spricker upp och sys igen
utan att jag behöver göra någonting

//

min kärlek
till alla bedragare

de havsgröna rummen
blodådrorna klämmer runt kartan

visa oss fram
till aftondans

grammofonskivornas högtidliga rasp

jag brottas med mig själv
i ringen

//

mina fötter domnar
i alla möjliga ställningar

den torra dagen ska omsluta oss
som en hägring

haren hoppar förbi
mitt lekträsk
jag kan nästan nudda djuret

efteråt smeker jag mig själv
jag har varit så nära
skogen

//

de ulltunga grindarna
mina läppar
somnar

djuren flockas runt mina ben
jag kan det här

leder fåren och kossorna runt runt
en dag ska de vackra männen komma
och linda mina kläder
runt sina smala kroppar

//

den överkörda grävlingen
mot min hand
återkommer i drömmarna

själva döden
som en öppnad handled
bara

//

det finns inga fler ruiner
i den här kroppen

bara skrytbyggen
fallskärmshopp

//

jag ångar mig
huden lagras
på hyllor

kaniner och flickor
i smala båtar

jag ser dem sväva förbi

min olovlighet
en vacker hyena
sittandes på alla fyra
en tung augustimorgon

//

jag frågar mig även:
hur är man vacker

orörd in i det svarta
lungorna som vill dansa
hjärtat som vill kämpa
för sin ignorerade sanning

jag kan lägga mina organ på ett vitt bord
och spotta på dem

//

det är filosofin
i att vakna en natt
och känna sig odödlig

kamma håret framför spegeln som om ingenting hänt

ändå är allt skiftande, du har ögon att se med

de ser sådant
andra inte vågar förnimma

du har månen
i handen
som en fångare

//

luftburna katastrofer
mina ögon gnistrar i vitt
det finns alltid ett slut
som kommer
mot slutet

ingen berättar för mig när
sköldpaddan gråter
ingen tar min hand och säger
att livet har redan varit här
men gått

jag hann bara inte hälsa

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren pang med Poeter.se id #5591 innehar upphovsrätten